

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WELLS, HERBERT GEORGE

Războiul lumilor / după un roman de H.G. Wells. - București : Unicart, 2017

ISBN 978-606-576-534-4
821.111

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

După un roman de H.G. Wells
Despre autor

Herbert George Wells (1866 – 1946) cunoscut mai bine sub numele de H.G. Wells, a fost un scriitor englez celebru pentru cărțile sale de ficțiune. În copilărie, a dezvoltat o mare pasiune pentru literatură, studiind și citind în secret. În 1883, a început să predea la școala la care învăța, Midhurst Grammar School. S-a căsătorit cu verisoara lui Isabel și și-a continuat cariera de profesor la un colegiu prin corespondență. Mai târziu, s-a căsătorit cu studenta lui, Amy Catherine, în 1895. Primul lor copil, George Philip, s-a născut în 1901. Din 1893, Wells s-a concentrat în exclusivitate pe scris.

A publicat romane precum *Mașina timpului*, *Războiul lumilor*, *Omul invizibil*, *Primii oameni în Lună* și *Insula Doctorului Moreau*. A mai publicat nuvele contemporane, istorie și comentarii sociale. A fost un socialist declarat și un pacifist, operele sale mai târzii devenind tot mai politice și didactice. Atât Wells cât și Jules Verne sunt recunoscuți ca „părinții genului științifico-fantastic”.

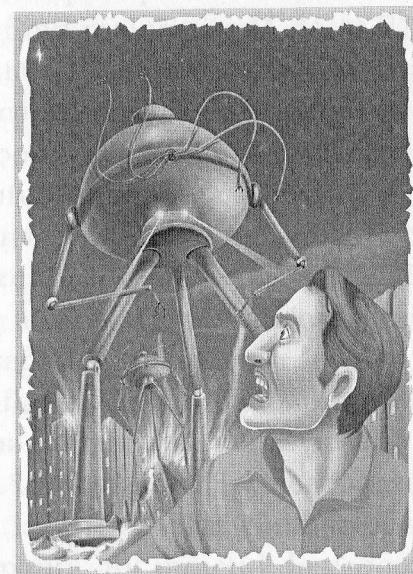
Capodopera *Războiul lumilor* este o poveste care a devenit o parte integrantă a culturii noastre, în mod frecvent repovestită în romane și filme grafice. În 1938, a devenit parte a unuia dintre

cele mai mari și cele mai teribile evenimente mass-media din toate timpurile. Teatrul Mercur Air a difuzat o emisiune la radio, care era o adaptare a cărții, atât de realistă încât a provocat panică pe scară largă, violență și jafuri la New York. Wells a murit la Londra, la 13 august 1946.

După un roman de H.G. Wells

Războiul lumilor

Cuprins

1. Un început de rău augur	7
2. Noaptea stelei căzătoare	14
3. Pe câmpul Horsell	18
4. În interiorul cilindrului	24
5. Atacul razelor	29
6. Incidentul de la Chobham Road	34
7. Ajungând acasă	39
8. Vineri noaptea	44
9. Începe războiul	48
10. Prins în furtună	54
11. Privind prin fereastră	61
12. Weybridge este distrus	69
13. Întâlnirea cu preotul	78
14. Ajungând la Londra	84
15. Lupta pentru Surrey	92
16. Fuga din Londra	100
17. Copilul tunetului	108
18. Sub călcâi	117
19. Scene din apropierea casei ruinate	127
20. Zilele de captivitate	136
21. Moartea preotului	143
22. Se lasă liniștea	150
23. Scopul celor cincisprezece zile	156

24. Omul de pe Putney Hill	163
25. Londra moartă	172
26. Ruina	181
27. Epilog	192

Capitolul 1

Un început de rău augur

Nimeni nu ar fi crezut că această lume era urmărită acut și îndeaproape de inteligențe mai mari decât a omului. Oamenii își duceau existența lor de pe Pământ, cu prea puțină preocupare pentru viața extraterestră.

Marte, fiind mai în vîrstă decât Pământul, era considerată o planetă care se afla într-un proces evolutiv ce atingea faza finală, de răcire. În ce privește populația care trăise acolo încă înainte de începutul omenirii pe Pământ, temperaturile mai scăzute și oceanele mai mici determinaseră dezvoltarea unor mari puteri intelectuale, în scopul de a satisface nevoile momentului. Când și-au îndreptat instrumentele lor nou create spre Pământ, aflat la 75,3 milioane de km depărtare, au văzut o modalitate de a supraviețui.

Până la 1894, marțienii perfecționaseră călătoria în spațiu, iar prima dată când se observase plecarea în spațiu, din punctul de vedere al pământenilor păruse ca și cum „o flacără colosală ar fi izbucnit brusc din interiorul planetei, ca gazele de foc care ies dintr-o armă”. Evenimentul n-a prea provocat agitație pe Pământ la început, dar la un

moment dat m-am întâlnit cu Ogilvy, un astronom care era destul de interesat de fenomen și am fost de acord să mă duc cu el la observator.

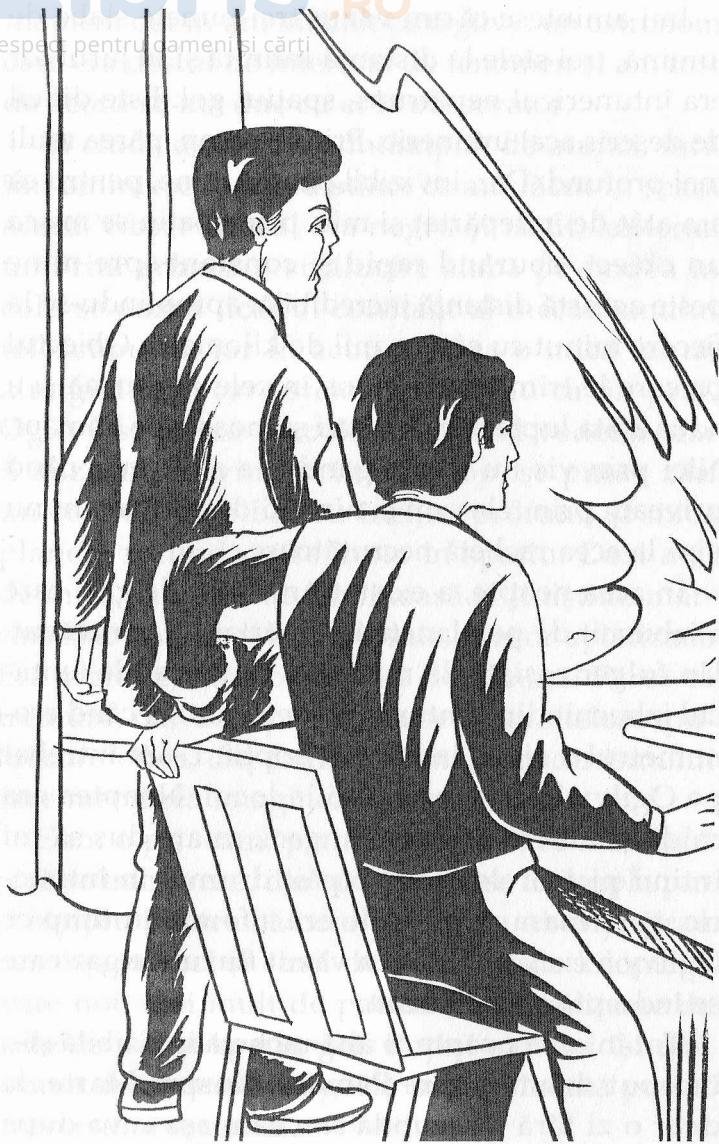
În ciuda a tot ce s-a întâmplat de atunci, încă îmi amintesc foarte distinct ce am făcut în seara aceea. Observatorul era negru și tăcut, lanterna umbrată arunca o strălucire slabă pe podea în colț, se auzea ticăitul constant al mecanismului telescopului, iar în acoperiș era o mică fantă, alungită prin care stelele se zăreau ca un praf. Ogilvy se mișca de colo-colo, nu-l vedeam dar îl auzeam. Privind prin telescop, se putea zări un cerc de un albastru închis, profund și mica planetă rotundă care înota în spațiu. Deși atât de mică, era atât de luminoasă și liniștită, marcată slab cu dungi transversale, și ușor aplatizată. Era argintie, doar o gămălie de lumină! Părea că tremură, dar de fapt aceasta se datora telescopului care vibra, din cauza activității mecanismului care menținea imaginea în raza vizuală.

Cum o priveam, planeta părea să se mărească și să se micșoreze, dar acest lucru se întâmpla pur și simplu pentru că ochii mei erau obosiți. Erau peste săptezeci și cinci de milioane de kilometri între noi, mai mult de patruzeci de milioane de mile de vid și spațiu gol. Puțini oameni își dau seama de imensitatea goală în care înoată praful universului material.

Îmi amintesc că am văzut trei puncte slabe de lumină, trei stele la distanță infinită și în jurul lor era întunericul nepătruns, spațiu gol. Este dificil de descris acel întuneric. Prin telescop, părea mult mai profund. Dar, invizibil pentru mine, pentru că era atât de îndepărtat și mic, prin spațiu se mișca un obiect, zburând rapid și constant spre mine peste această distanță incredibilă, apropiindu-se la fiecare minut cu câteva mii de kilometri. Obiectul pe care le trimiteau a ajuns în cele din urmă și a adus atâtă luptă și calamități și moarte pe Pământ. Nici prin vis nu m-am gândit la el atunci, când priveam prin telescop și nimeni de pe Pământ nu visa la acea rachetă necruțătoare.

În acea noapte, a existat un alt jet de gaz, care a izbucnit de pe planeta îndepărtată. L-am văzut. Un fulger roșiatic la margine, ca un fel de tentacul izbucnit din conturul planetei atunci când cronometrul a ajuns la miezul nopții. L-am întrebat pe Ogilvy dacă vrea să-mi ia locul. Noaptea era caldă și mi-era sete și, stângaci, m-am dus să-mi întind picioarele și am pipăit drumul în întuneric, spre masa mică unde era sifonul, în timp ce Ogilvy a exclamat când a văzut fluxul de gaz care se îndrepta spre Pământ.

Tot în acea noapte, o altă rachetă invizibilă și-a început drumul spre Pământ dinspre Marte, la doar o zi fără o secundă sau cam aşa ceva după

prima. Îmi amintesc cum m-am aşezat pe masa din observator, în beznă, cu pete de culoare verde și roșu aprins plutind în fața ochilor mei. Mi-aș fi dorit să am o brichetă ca să pot fuma, fără a suspecta cătuși de puțin sensul sclipirii de un minut pe care o văzusem și tot necazul pe care l-ar aduce peste noi. Ogilvy s-a mai uitat până la ora unu, iar apoi a renunțat și am aprins lanterna, după care am plecat spre casa lui.

Mai jos, în întuneric, erau localitățile Ottershaw și Chertsey și sute de oameni, care dormeau în pace. Ogilvy mustea de speculații în noaptea aceea despre starea lui Marte, luând în râs ideea vulgară că ar avea locuitori, care ne trimiteau semnale. Părerea lui era că ar putea cădea o ploaie de meteoriți de pe planetă sau că o explozie vulcanică uriașă era în curs de desfășurare. El mi-a subliniat cât de puțin probabil era ca evoluția organică a vieții să fi luat aceeași direcție pe două planete apropiate.

- Şansele împotriva existenței unei ființe antropoide pe Marte sunt una la un milion, spuse Ogilvy.

Sute de observatori au văzut flacăra în noaptea aceea și în următoarea, după miezul nopții, și din nou în noaptea de după; și aşa mai departe timp de zece nopți, câte o flacără în fiecare noapte. De

ce fociurile au încetat după a zecea noapte, nimeni de pe Pământ nu a încercat să explică.

Ar putea fi faptul că gazele le-au provocat marțienilor unele inconveniente. Nori denși de fum sau praf, vizibili printr-un telescop puternic de pe Pământ ca niște pete cenușii, schimbătoare, s-au răspândit prin limpezimea atmosferei planetei, ascunzându-i caracteristicile sale mai familiare.

Chiar și ziarele s-au trezit în cele din urmă, și au apărut note populare, aici și pretutindeni, despre vulcanii de la suprafața lui Marte. Revista comică Punch a folosit această informație într-o caricatură politică. Rachetele pe care marțienii le trăseseră în noi se aproiau de pământ, gonind acum prin abisul gol al spațiului, cu o viteză de mai mulți kilometri pe secundă, oră de oră și zi de zi, mai aproape și tot mai aproape.

Dar, oamenii își vedea de preocupările lor mărunte aşa cum au făcut-o întotdeauna. Îmi amintesc cum jubila Markham când achiziționase noua fotografie a planetei pentru revista ilustrată pe care o edita la acea dată. Oamenii de acum nu-și imaginează cât de multe zestre erau în secolul nouăsprezece. În ce mă privește, eu eram mult mai ocupat să învăț să merg pe bicicletă și cu o serie de documente în care se discutau evoluțiile probabile ale ideilor morale pe măsură ce a progresat civilizația.

Într-o noapte, m-am dus la o plimbare sub stele cu soția mea și m-am bucurat de luminițele roșii, verzi și galbene agățate într-un cadru pe cer. Îi, în fiecare zi, obiectele de pe Marte se aproiau rapid de Pământ.